

Bosna i Hercegovina
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
UNSKO-SANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U BIHAĆU
Broj, 01 0 K 010225 15 K
Bihać, 15.02.2016. godine

Rješenjem Vrhovnog suda F BiH broj
01 0 K 010225 16 Kž od 24.11.2016.
godine prvostepena presuda ukinuta i
predmet vraćen na ponovno suđenje.

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Bihaću u vijeću sastavljenom od sudaca Kapić Reufa kao predsjednika vijeća, Karabegović Jasminke i Hergić Ernese kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Rahmanović Senide, u krivičnom predmetu ovog suda broj 01 0 K 010225 15 K koji se vodi protiv optuženog Hušidić Zlatka zv. „Šolaja“ sin M., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ, nakon održanog glavnog, usmenog i javnog pretresa dana 15.02.2016. godine u prisutnosti kantonalne tužiteljice USK Bihać Mešanović Merime, optuženog Hušidić Zlatka i njegovog branioca po službenoj dužnosti Bajramović Alage advokata iz Bihaća navedenog dana je donio a javno objavio 18.02.2016. godine

P R E S U D U

Optuženi **HUŠIDIĆ ZLATKO** zv. „Šolaja“ sin M. i majke M., djevojački D., rođen 27.05.1969.godine u V. K., JMB ..., sa prijavljenim prebivalištem u mjestu ..., pismen sa završenom SSS, po zanimanju ugostitelj, oženjen, otac jednog djeteta, zaposlen u ..., srednjeg imovnog stanja, po nacionalnosti ..., državljanin ... i ..., neosuđivan, ne vodi se drugi krivični postupak.

K r i v j e ,

Što je:

U toku rata u R Bosni i Hercegovini za vrijeme trajanja oružanog sukoba između pripadnika Vojske V. Korpusa Armije BiH i vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna, kao komandant 1.bataljona, 1.brigade narodne odbrane APZB, prema ratnim zarobljenicima pripadnicima V. Korpusa Armije BiH postupao suprotno članu 3. stav 1. točka a) i c) Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima od 12.08.1949.godine i to tako što je:

Dana, 18.03.1995.godine nakon što je zarobljen veći broj pripadnika vojske V. Korpusa Armije BiH koji su dovedeni i zatvoreni u garažu kuće vlasništvo D. A. u mjestu T. koja kuća je u blizini isturenog komandnog mjesta (IKM) 2. brigade NO APZB, došao pred kuću D. A. gdje su se nalazi izvedeni iz garaže i postrojani

zarobljeni pripadnici Armije BiH te nakon što je izašao iz automobila odmah prišao postrojenim zarobljenim pripadnicima V. Korpusa Armije BiH verbalno a potom fizički počeo zlostavljati zarobljenika Ć. Đ. psujući mu a potom udarajući ga lijevom rukom budući da mu je desna bila povrijeđena da bi u lijevu ruku uzeo pušku od vojnika APZB koji se tu nalazio te sa kundakom puške udarao Ć. Đ. a potom i S. F. te je S. F. pao a također i Ć. Đ. pao pa ih je nastavio dalje tući po cijelom tijelu puškom i nogama na kojima je imao vojničke čizme te im nanio povrede i to Ć. Đ. povredu lica u vidu puknuća arkade, povredu nosa, raskotinu usne, pomijeranje više zuba iz prednjeg dijela gornje vilice a S. F. povrede u vidu krvnih podlijeva po cijelom tijelu, povrede lica u vidu posjekotina po licu, da bi Ć. Đ. usljed navedene tuče i maltretiranja izvršio malu i veliku nuždu, potom im je neko naredio da obrišu krv sa lica sa snijegom da bi potom optuženi prišao zarobljeniku P. E. također pripadniku V. Korpusa istog udario dva puta puškom u predjelu glave i leđa nanijevši mu povrede glave i leđa u vidu krvnih podlijeva usljed čega su navedeni ratni zarobljenici trpjeli snažne tjelesne bolove i duševne patnje.

Dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba u RBiH prema ratnim zarobljenicima nečovječno postupao te nanosio velike patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja.

Čime je počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, pa se primjenom istog zakonskog propisa uz primjenu odredbe iz člana 41. istog preuzetog zakona

O S U Đ U J E

NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 2 (DVIJE) GODINE

Temeljem člana 212. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine oštećeni Ć. Đ., S. F. i P. E. sa imovinsko pravnim zahtjevom upućuju se da isti ostvaruju u parničnom postupku.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku FBiH optuženi je dužan nadoknaditi troškove krivičnog postupka te nagradu i nužne izdatke branioca o čijoj visini troškova i nagradi će se donijeti zasebno rješenje.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo USK Bihać podiglo je optužnicu protiv optuženog Hušidić Zlatka zv.“Šolaja“ i dostavilo je ovom sudu dana 30.06.2015.godine a navedenom optužnicom optuženom je stavljeno na teret izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog Krivičnog zakona SFRJ i to da je isti navedeno krivično djelo počinio u vrijeme i na način činjenično i pravno opisano u dispozitivu ove presude.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje a optuženi se izjasnio da nije kriv povodom jedine tačke optužnice kojom mu se stavlja na teret

izvršenje krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. stav 1. preuzetog KZ SFRJ.

U konkretnom slučaju zakon koji je bio na snazi u vrijeme izvršenja djela jeste preuzeti Krivično zakon SFRJ kao zakon koji krivično pravno reguliše radnje za koje je optuženi krivim. Svi krivični zakoni koji inkriminiraju radnje izvršenja krivičnih djela propisuju kao osnovna načela načelo zakonitosti i načelo vremenskog važenja zakona. Ovaj sud zauzima stajalište kako je to predviđeno i članom 3. kao načelo zakonitosti navedenog zakona a koja odredba glasi: 1. krivična djela i krivično pravne sankcije propisuju se samo zakonom, 2. Nikome ne može biti izrečena kazna ili druga kazneno pravna sankcija za djelo koje prije nego što je učinjeno nije bilo zakonom ili međunarodnim pravom propisano kao krivično djelo i za koje zakonom nije bila propisana kazna, dok je članom 4. propisano i vremensko važenje Krivičnog zakona koji glasi:

Na učinitelja krivičnog djela primjenjuje se zakon koji je bio na snazi u vrijeme počinjenja krivičnog djela.

Ako se poslije počinjenja krivičnog djela jednom ili više puta izmijeni zakon primijenije se zakon koji je blaži za počinitelja. U vrijeme izvršenja radnje ovog krivičnog djela na snazi je bio preuzeti KZ bivše SFRJ koji krivično djelo ratni zločin prema ratnim zarobljenicima inkriminira odredbom člana 144. Zakona a kojim je za počinjenje navedenog krivičnog djela predviđena kazna zatvora od najmanje jednu godinu a kako je u Aneksu ustava Bosne i Hercegovine predviđeno da će se uz ostale dodatne sporazume o ljudskim pravima primjenjivati i međunarodni ugovor o građanskim i potlitičkim pravima iz 1966.godine te da se uzme u obzir i član 2. Evropske konvencije i član 1. i 2. Protokola broj VI uz Konvenciju iz kojih se vidi da je isključena mogućnost izricanja smrtno kazne ili njeno izvršenje u vrijeme mira iz toga proizilazi da domaći sudovi nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma za mir u BiH ne mogu izricati smrtnu kaznu to je evidentno da se optuženom primjenom navedenog zakona maksimalno može izreći kazna zatvora do 15 godina pa je navedeni zakon koji je važio u inkriminirano vrijeme po optuženog povoljniji i pa se pravna ocjena navedenih radnji izvršenja ima odrediti po članu 144. preuzetog KZ SFRJ.

Prema tome ovaj sud zauzima stajalište kako bi primjena bilo kojeg drugog Zakona umjesto preuzetog KZ SFRJ koji je bio na snazi u periodu relevantnom za ovaj krivični predmet predstavljala kršenje načela zakonitosti.

Optuženi Hušidić Zlatko je iskazao da u toku dokaznog postupka želi dati svoj iskaz u svojstvu svjedoka nakon čega je podvrgnut direktnom i unakrsnom ispitivanju.

Na glavnom pretresu sud je izveo slijedeće dokaze:

Dolazi tužilaštva: tokom glavnog pretresa ispitani su svjedoci oštećeni Ć. Đ. sin K. iz V. K., oštećeni S. F. sin S. iz V. K., oštećeni P. E. sin R. iz V. K., zatim svjedok H. E. sin A. iz V. K., P. M. sin H. iz V. K., Ž. F. sin H. iz V. K., T. M. sin A. iz V. K., S. N. sin I. iz V. K., D. S. sin R. iz V. K. i Ć. M. sin S. iz V. K.

Izvedeni su slijedeći materijalni dokazi uvid u Odluku Predsjedništva RBiH o proglašenju ratnog stanja i uvid u Odluku Predsjedništva RBiH o ukidanju ratnog stanja, zatim u proglas Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993.godine, naredbu o primjenu pravila međunarodnog ratnog prava u oružanim snagama RBiH, akt Federalnog ministarstva za pitanje boraca i invalida odbrambeno-oslobodilačkog rata, evidencija iz oblasti vojne obaveze V. K., medicinska dokumentacija za optuženog, izvod iz kaznene evidencije za optuženog.

Tokom glavnog pretresa na prijedlog odbrane ispitani su svjedoci S. V., K. H., G. H., L. M., L. J., B. S., Ć.A. i R. E.

Cijeneci navode optužbe te izvedene dokaze na glavnom pretresu kako pojedinačno tako i u njihovoj međusobnoj povezanosti vijeće je odlučilo kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Sud je prihvatio pravnu kvalifikaciju da se optuženi tereti za počinjeno krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ za počinjena mučenja te nanošenja velikih patnji i povreda tjelesnog integriteta i zdravlja ratnim zarobljenicima i to kršenjem člana 3. stav 1. tačka a) i c) Konvencije koje se kršenje vrši činjenjem i nanošenjem povreda koje se nanose životu i tjelesnog integritetu naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja a također i pod tačkom c) navodi se i povreda ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajuće postupanje.

Potrebno je naglasiti kako za razliku od dispozicije krivičnog djela iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ postojanje oružanog sukoba nije navedeno kao element djela iz člana 144. navedenog zakona. Međutim, da je ovaj član primjenjiv na oružane sukobe bez posebne razlike između internih i međunarodnih oružanih sukoba, je jasno zato što se treća Ženevska konvencija koja propisuje pravila primjenjivanja na ratne zarobljenike primjenjuje u slučaju oružanog sukoba i da upravo postojanje elemenata „kršenje pravila međunarodnog prava“ u dispoziciji krivičnog djela inkorporira principe navedenog međunarodnog prava – Konvencije u odredbu navedenog člana 144. KZ SFRJ tako da oružani sukob kao element krivičnog djela inkorporira kroz uvođenje blanketnog propisa članka 3. Konvencije koji je primjenjiv kod postojanja oružanog sukoba.

Kao opći elementi navedenog krivičnog djela koji trebaju biti dokazani proizilaze iz njegove pravne definicije, onda je i za navedeno krivično djelo potrebno utvrditi da djelo mora biti počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava, da je djelo počinjeno za vrijeme oružanog sukoba, da djelo mora biti povezano s oružanim sukobom i da počinitelj mora počinuti djelo.

Optužnica tereti optuženog Hušidić Zlatka za ratni zločin prema ratnim zarobljenicima iz člana 144. preuzetog KZ SFRJ, naime, da je u inkriminiranom periodu postupio suprotno članu 3. stav 1. točka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti ratnih zarobljenika za vrijeme rata iz 1949.godine (dalje u tekstu ženevska konvencija). Član 3. stav 1. točka a) Ženevske konvencije glasi:

U slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od Visokih strana ugovornica, svaka od strana u sukobu biće dužna primjenjivati bar slijedeće odredbe:

1.prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima podrazumijevaju tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljena za borbu uslijed bolesti, rane, lišenja slobode, ili iz kojeg bilo kojeg drugog uzroka, postupaće se u svakoj prilici, čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili ubjeđenju, polu, rođenju ili imovnom stanju, ili kome bilo drugom sličnom mjerilu.

U tom cilju zabranjeni su i ubuduće se zabranjuju u svako doba i na svakom mjestu, prema gore navedenim licima slijedeći postupci:

- a) **Povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu, naročito sve vrste ubistava, osakaćenja, svireposti i mučenja**
- b) Uzimanje talaca
- c) **Povrede ličnog dostojanstva naročito uvredljivi i ponižavajući postupci**

Odredba člana 3. je zajednički član 3. Ženevske konvencije iz 1949.godine i načelna odredba koja predviđa primjenjivost Konvencije tokom trajanja neprijateljstava jer karakter tih neprijateljstava uz određivanja svojstva zaštićenih osoba i navodi minimum zabranjenih postupaka koji se potpisnice konvencije bar moraju pridržavati i obavezujuća je za sve strane u sukobu bilo unutarnjem ili međunarodnom a bila je važeća u vrijeme i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti.

Kod tumačenja navedene odredbe, jasno da nije neophodno da počinitelj zna za ili da namjerava da krši međunarodnu normu, već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava.

Međutim počinitelj kao komandant 1.bataljona 1. brigade NO AZPB i kao osoba koja je služeci bivšu JNA bio u školi rezervnih oficira jako dobro je upoznat sa odredbama Ženevske konvencije i postupanja prema ratnim zarobljenicima.

Nije sporno da je u periodu prije vremena koje je označeno u optužnici kao vrijeme izvršenja krivičnog djela postojao i trajao sukob između vojnih snaga jedinica V. Korpusa Armije Republike Bosne i Hercegovine i Vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna. Nije sporno da je taj sukob trajao između pripadnika istog naroda i da je taj sukob trajao za vrijeme rata u Republici Bosni i Hercegovini stoga nesporno je da je u Bosni i Hercegovini u to vrijeme postojao rat i da je bilo proglašeno ratno stanje i to Odlukom Predsjedništva RBiH u „Sl.listu RBiH“ broj 4/92, nesporno je da je postojao unutarnji sukob na području općina C. i V. K. jednog dijela općine B. čak i jednog dijela općine B. i to između pripadnika V. Korpusa Armije BiH i pripadnika vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna koja je formirana na području dijela općine V. K., dijela općine C., dijela općine B. a sve to nakon proglasa Fikreta Abdića stanovništvu Zapadne Bosne od 22.09.1993.godine nakon čega je formirana Autonomna Pokrajina Zapadna Bosna. Jasno je da je inkriminirani događaj koji se desio 18.03.1995.godine odvijao za vrijeme rata u RBiH na području V. K. , jasno je da je postojao oružani sukob između jedinica V. Korpusa Armije RBiH i jedinica Vojske APZB , jasno je da se ženevska konvencija koja propisuje pravila primjenjivanja na ratne zarobljenike primjenjuje u slučaju oružanog sukoba i da upravo postojanje elemenata kršenja pravila međunarodnog prava u dispoziciji krivičnog djela iz člana 144. KZ SFRJ inkorporira principe međunarodnog prava tako da oružani sukob kao element krivičnog djela inkorporira se kroz uvođenje blanketnog propisa tj. člana 3. Konvencije koji je primjenjiv kod postojanja oružanog sukoba.

Navedene činjenice nespornim je učinila i odbrana optuženog te činjenicu da je optuženi bio pripadnik vojske Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna i to komandant 1.bataljona 1.brigade narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna ne spori niti optuženi niti njegov branilac niti bilo ko od saslušanih svjedoka.

Da bi se utvrdilo postojanje kršenja pravila međunarodnog prava potrebno je utvrditi protiv koga je počinjenje usmjereno odnosno jeli djelo bilo usmjereno prema osobama koje spadaju u posebne kategorije osoba koje su zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije. Prema definiciji pojma zaštićene kategorije koja je sadržana u članu 3. stav 1.ženevske konvencije između ostalog navedenog ratni zarobljenici su osobe koje ne sudjeluju u neprijateljstvima, podrazumijevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje. Prema tome imajući u vidu definiciju pojma ratni zarobljenik što predstavlja pripadnike oružanih snaga jedne od strana u sukobu koji su položili oružje, jasno je da su pripadnici V. Korpusa Armije RBiH kao jedna od strana u sukobu dana 18.03.1995.godine pali pod vlast druge strane u sukobu tj.

pripadnika Narodne odbrane APZB nakon što su zarobljeni i nakon što su položili oružje. Tu činjenicu čini nespornom i odbrana optuženog, ta činjenica potvrđena je iskazom svjedoka optužbe kao i svjedoka odbrane u dijelovima iskaza u kojima su svjedoci u odnosu na tu činjenicu se izjašnjavali. Prema tome, kao pripadnici oružanih snaga V. Korpusa Armije BiH za razliku od pripadnika oružanih snaga Narodne odbrane APZB potpomognute sa pripadnicima oružanih snaga vojske SAO Krajine iz R Hrvatske i pripadnicima posebne policije i drugim pripadnicima paravojskih formacija iz Republike Srbije trajao je sukob i borba u kojem sukobu i borbi su pripadnici V. Korpusa Armije RBiH zarobljeni, lišeni slobode, položili oružje i pali pod vlast snaga i pripadnika Narodne odbrane APZB što je bitno u ovom postupku i to 2. brigade narodne odbrane APZB koja je vodila borbe i čiji pripadnik optuženi nije bio jer je on bio komandant 1.bataljona 1.brigade i u navedenim borbama apsolutno nije učestvovao niti izravno niti komandno. Doista je učestvovala jedna četa bataljona sa kojim je on komandovao iz 1.bataljona 1. brigade ali to je bila ispomoć u vidu predpočinjavanja i u tim akcijama optuženi sa tom četom nije imao nikakve komandne odgovornosti prema toj četi jer je ona pretpočinjena 2.brigadi NO APZB.

Također nije sporno da su oštećeni Ć. Đ., zatim S. F. i P. E. prije zarobljavanja u sklopu ustroja V. Korpusa Armije BiH protivničke sile Narodnoj odbrani APZB djelovali u oružanom sukobu te da su tom prilikom zarobljeni i to kao pripadnici V. Korpusa Armije BiH, da su odložili oružje, da su pod oružanom pratnjom pripadnika NO APZB i u njihovoj vlasti dovedeni u dvorište a potom i garažu kuće D. A. u mjestu T. općina V. K. koja kuća je bila u neposrednoj blizini isturenog komandnog mjesta (IKM) 2. brigade NO APZB te da je tu bilo još zarobljenih pripadnika V. Korpusa Armije BiH veći broj te da je kritičnog dana 15-20 zarobljenih pripadnika Armije BiH izvedeno iz navedene garaže među njima su bili oštećeni Ć. Đ., S. F., P. E. i dr. te da je među njih koji su izvedeni iz navedene garaže prethodno na naprijed opisani način lišeni slobode s vozilom došao optuženi skupa sa svojim zamjenikom L. J. i **odmah** prišao grupi zarobljenih a da prethodno nije se obratio svom komandiru čete koja je bila pretpočinjena tj. G. H. koji se je isto tu nalazio.

Na glavnom pretresu od 15.02.2016.godine optuženi Hušidić Zlatko dao je iskaz u svojstvu svjedoka. U istom iskazu navodi da je on ranije bio angažiran kao dobrovoljac u Teritorijalnoj odbrani kasnije u Armiji BiH, da je u Armiji BiH bio čak pomoćnik komandanta za obavještajne poslove 2. bataljona 521.brigade Armije BiH međutim da je nakon što je formirana Autonomna Pokrajina Zapadna Bosna u septembru 1993.godine da je on pristupio jedinicama APZB da je jedno vrijeme bio komandir interventne jedinice pod nazivom Golubovi i da je tu bio do kraja prve autonomije tj. do augusta 1994.godine a prilikom njihovog ponovnog povratka u V. K. 15.11.1994.godine ističe da je on imenovan za komandanta 1.bataljona, 1.brigade narodne odbrane APZB i na toj dužnosti je ostao do 07.08.1995.godine. ističe da je prije kritičnog događaja bio ranjen u desnu ruku, da se liječio u medicinskoj vojnoj bolnici u V. Republika H. zatim da se vratio u V. K. i da se vratio na svoje redovne dužnosti komandanta 1.bataljona 1.brigade NO APZB. Ističe da su mu funkcije desne ruke bile oslabljene i nikakve, da je on po prirodi dešnjak ali je bio prinuđen da obavlja poslove lijevom rukom ali da se ipak vratio u bataljon sa kojim je u njegovoj odsutnosti komandovao njegov zamjenik L. J. i prije kritičnog događaja ističe da se on vratio u bataljon preuzeo komandu i aktivno učestvovao kao komandant 1.bataljona tj. nije bio na liječenju niti je bio na poštadi iako je desna ruka mu bila povrijeđena i ista je bila u zavojima i sa fiksatorom. Vezano za kritični događaj u martu mjesecu 1995.godine ističe da on nije učestvovao u borbenim dejstvima niti neposredno niti komandno, da njegov bataljon odnosno 1.brigada nije učestvovala u borbenim

dejtima osim što je jedna četa iz nejdgovog bataljona predpočinjena 2. bataljonu 2. brigade i kao takva je učestvovala u borbenim dejstvima a to sve prema naredbi pretpostavljene komande. Ističe da je kritičnog dana tj. 18.marta on imao sastanak u komandi bataljona koji se nalazio u rejonu naselja B. prilikom čega je informisan o dejstvima koja su održana na lijevom krilu te je on dobio zadatak da izvrši povrat svoje jedinice koja se pridružila u zoni odgovornosti 2. brigade. Kasnije se na pitanje predsjednika vijeća ispravlja i ističe da je imao sastanak u komandi brigade a ne bataljona te je tom prilikom sa njim bio i njegov zamjenik L. J. te nakon završenog sastanka da su oni krenuli od mjesta B. u mjesto T. nisu se vraćali u svoju bazu tj. svoju komandu nego su krenuli u mjesto T. gdje se nalazila IKM istureno komandno mjesto 2. brigade APZB a ističe da je krenuo u namjeri kako bi komandiru čete koja je pripadala njegovom bataljonu saopštio da u konkretnom slučaju je završena akcija da on više nije predpočinjen i da se vrati nazad u brigadu. Ističe da su se kretali vozilom on, njegov zamjenik L. J. i vozač da je od naoružanja imao pištolj L. J. također pištolj. Dalje u svom iskazu je naveo da prilikom dolaska u rajon IKM 2. brigade NO APZB da su oni stali neposredno pred ulaz u dvorište jedne kuće gdje su primijetili grupu vojnika APZB koja je okruživala jednu grupu postrojenih zarobljenika a oni su stali na udaljenosti nekih od prilike 15-tak metara. Ističe da su i on i njegov zamjenik izišli iz vozila i tom prilikom da je među postrojenom grupom zarobljenika a zarobljenike je prepoznao zato što su već isti bili razoružani sa istih su već bili poskidani određeni dijelovi odjeće odnosno uniforme na neki način su već bili i rasporemljeni neki su bili u donjem vešu, gaćama i slično te ističe da je na početku grupe zarobljenika uočio lice Ć. Đ. Ističe da je Ć. Đ. bio vojnik u autonomiji i to u jedinici golubovi sa kojom je on komandovao u to vrijeme. Navodi da on nije prije dolaska znao da je Ć. Đ. zarobljen. Međutim, da odmah po izlasku iz vozila i prepoznavanju te osobe da je on odmah krenuo prema tim zarobljenim licima prema toj grupi i prevalio put od nekih 15-tak metara došao do te grupe prišao Ć. Đ. tu je odmah u neposrednoj blizini primijetio i H. E. isto kao zarobljenika kojeg je od ranije poznavao ali sa kojim već od ranije i od prije rata nije bio u dobrim odnosima i sa kojim nije govorio. Istakao je da prišao Ć. Đ. da je primijetio kod istog tragove krvi u predjelu nosa, pitao ga na koji način je došlo do zarobljavanja da li ima još neko od boraca koji su zajedno bili u njegovoj jedinici pa prebjegli u V. Korpus a sada zarobljeni. Ističe da je njegov zamjenik L. J. također prepoznao jednu osobu i sa njom razgovarao on ne zna o kojem se radi a kasnije je saznao da se radi o S. F. i da L. jasmin poznaje S. F. Ističe dok je on razgovarao sa Ć. Đ. da je Jasmin razgovarao sa S. F. Istakao je da nikoga fizički nije dirao , da nije imao fizičkog kontakta sa bilo kojim od zarobljenika potom da ga je neko od vojnika nazvao po nadimku Šolaja rekao mu da tu ima zarobljeni jedan pripadnik V. Korpusa koji je iz njegovog sela te je on tad napustio Ć. Đ. i prišao tom vojniku nije ga mogao prepoznati pitao ga za ime i prezime a ovaj mu se predstavio kao V. Z. i on je onda prepoznao o kome se radi pošto je on mlađi momak on je poznavao njegove roditelje a bilo mu je poznato da su njegovi roditelji od tog V. simpatizeri V. Korpusa da je njegov brat također pripadnik V. Korpusa nekih od bužimskih brigada te ga je pitao za brata te kroz razgovor je zaključio da je pravo ime tog vojnika V. S. U međuvremenu L. J. je otišao do vozila te nakon izvjesnog vremena ga je pozvao te je on vratio se do vozila i tu je zatekao i svog vozača D. S. i još jednog vojnika i G. komandira čete. Ističe da je on G. dao usmenu naredbu u pogledu daljeg angažmana čete odnosno prestanka angažmana čete tj. predpočinjavanja, a je njegov boravak na toj lokaciji trajao svega 15 minuta . Ističe da je prilikom njegovog boravka bio određeni metež među zarobljenicima, prisutnim vojnicima APZB i prisutnim civilima međutim da on nije učestvovao ni u kakvom

metežu, guranju, naguravanju, fizičkom kontaktu ili slično te ističe da se ne može sjetiti da li je bilo prisutno neko lice ili neki vojnik koji bi imao veći čin od njega. Nije primijetio bilo koga od starješina iz 2. brigade iako ih je sviju poznao te na posebno pitanje istakao je da na mjestu događaja tu je bio IKM 2. brigade on nije imao bilo kakvih nadležnosti kao komandant 1. bataljona 1. brigade. Istakao je da nikad nije imao kontakt sa bilo kakvim zarobljenicima, da nikad nije odlazio u bilo kakve logore, da nikad nije maltretirao bilo kojeg zarobljenika, da je učestvovao u borbenim dejstvima prilikom čega su zarobljavani veći broj boraca i da nikada prema istima nije primjenjivao nikada bilo kakvu silu. Zarobljenici koji su zarobljavani prosljeđivani su organima bezbjednosti koji su dalje odrađivali svoj dio posla. Na poseban upit predsjednika vijeća rekao je da nadležnost komandanta brigade nije da pristupa bilo kojem zarobljeniku i on nikad nije pristupao bilo kojem zarobljeniku da nadležnost komandanta bataljona isto tako nije da pristupa zarobljeniku i on nije pristupao zarobljeniku, svaki bataljon ima pomoćnika za bezbjednosno obavještajne poslove i oni su zaduženi da obavljaju razgovor sa zarobljenicima. Dalje u svom iskazu je istakao da je sa porodicom otišao živjeti u A. i tu i danas živi te da svake godine dolazi u V. K. u posjetu rodbini na godišnji odmor i da je prilikom dolaska na godišnji odmor odnosno prilikom svog prvog dolaska 2002. godine odmah se susretao i sa Ć. Đ. i slijedeće godine se susretao sa Ć. Đ. čak su pili kafu, svi se družili u jednom kafiću pod nazivom Armani tu je bio i R. E., Ć. H., zatim A. i drugi njegovi prijatelji sa kojima se on družio tu je bio često Ć. Đ. a Ć. Đ. je inače i jedno vrijeme bio i menadžer odnosno on je vodio navedeni kafić. 2007. godine kada je došao na ljetni raspust u V. K. saopšteno mu je da ga traži SIPA on se prijavio u sjedište SIPE u B. L. tu je odgovarao na neka pitanja i tad mu je rečeno da je prijavljen da je počinio ratni zločin tj. da je tukao zarobljenike. Saznao je da ga je prijavio Ć. Đ. poslije se vidio sa Ć. Đ. međutim, tad su zašutali jedan od drugog nisu razgovarali kada bi on ušao u kafić A. Ć. Đ. je izlazio te jednom prilikom na inzistiranje njihovih zajedničkih prijatelja E. i A. došlo je do kontakta između njega i Ć. Đ. tom prilikom mu je Ć. Đ. rekao da on očekuje da on njemu plati 50.000 KM za pretrpljeni bol, strah i ostalo te da će on povući prijavu. Ističe da je on to odbio Ć. Đ. je rekao da je zadnja ponuda 20.000 Eura i on je to odbio i od tada više nije bilo kontakta između njega i Ć. Đ. Na posebno pitanje tužioca istakao je da Ć. Đ. nije spominjao da će podnijeti krivičnu prijavu protiv L. J. te da mu je poznato a poznato je i Ć. Đ. da L. J. od 1995. godine živi u F. Na posebno pitanje predsjednika vijeća naznačio je da je upravo njegovom naredbom jedna četa iz njegovog bataljona predpočinjena 2. brigadi i da je on izdao usmenu naredbu komandiru čete da je predpočinjen 2. brigadi a da je njegovom naredbom i to usmenom došlo do povlačenja te čete a to sve na osnovu naredbe koju je dobio od strane komandanta brigade te ističe da je pismeno dobio naredbu o predpočinjenju a usmeno o povratu i da je to bila praksa i da je mogao dati usmenu naredbu motorolom kako ne bi nikako išao na lice mjesta ali da je iz nekih bezbjedonosnih razloga odlučio da to lično saopšti iako je prije toga motorolom razgovarao sa G. kao komandir čete te kada je došao na lice mjesta da je vidio da G. već tu stoji i da je došao međutim on njemu ne prilazi G. je sjedio u autu i on ne prilazi tom autu već odmah se upućuje prema stroju zarobljenih boraca pripadnika V. Korpusa a to iz razloga što je prepoznao Ć. Đ. u stroju kao zarobljenika i odmah ide gore do njega. Također je naveo da je on školovan oficir odnosno da je završio školu rezervnih oficira u B. da je L. J. kao njegov zamjenik bio također školovan oficir i da je završio školu rezervnih oficira u B.

U svom iskazu svjedok L. J. potvrđuje da je on ranije bio pripadnik V. Korpusa Armije BiH a da je po proglašenju APZB tj. u septembru 1993. godine

pristupio novoformiranoj narodnoj odbrani APZB. Istakao je da u martu mjesecu 1995.godine bio pripadnik NO APZB i to bio je raspoređen kao zamjenik komandanta 1.bataljona 1.brigade NO APZB a komandant bataljona bio je optuženi Hušidić Zlatko. Poznato mu je da je u mjesecu martu 1995.godine bilo borbenih dejstava između pripadnika V. Korpusa BiH i pripadnika NO APZB te da je u tim borbama bilo i zarobljenih vojnika i to pripadnika V. Korpusa te je u to vrijeme u jedinici bio optuženi Hušidić kao komandant iako je imao određenih zdravstvenih problema pošto je prethodno bio ranjen. Istakao je da je jedna jedinica iz bataljona u kojem je on bio zamjenik učestvovala u borbenim dejstvima i to jedna četa sa kojom je komandovao G. H. a to sve na osnovu naredbe o pretpočinjenu. Ističe da nakon što su završena borbena dejstva da su on i komandant Hušidić Zlatko pozvani u komandu brigade na referisanje i na tom referisanju se dogovorilo o povlačenju njihove jedinice. Ističe da su pozvani u komandu 1.brigade a da je četa o kojoj on govori sa kojom je komandovao G. H. bila pridodata 2.brigadi. Dogovoreno je da oni svoju jedinicu povuku te je Hušidić Zlatko radio vezom obavijestio komandira čete G. H. da se nađu po tom pitanju i to u rejonu mjesta T. i to kod IKM 2. brigade te su se potom Hušidić Zlatko i on uputili u pravcu IKM 2. brigade vozilom te kada su došli do IKM tu je došao i komandir njihove čete G. H. isto sa vozilom i tu se je nalazio te kada su oni došli u blizini IKM u dvorištu su vidjeli postrojenih nekih 15-20 boraca pripadnika 2. brigade a tu je bilo i zarobljenika odnosno zarobljenici su bili postrojeni a oko njih su bili borci 2. brigade pripadnici APZB a tu je bilo i nešto civila i za te zarobljenike bila je odgovorna 2.brigada APZB te su njih dvojica izišli iz auta nisu prilazili G. nego su odmah prišli grupi zarobljenika i on je među navedenom grupom prepoznao nekog svog daljeg rođaka F. D. kojem čak ne zna ni prezime ali zna da je rođak pa se sjetio da je prezime S. te on zajedno sa komandantom prilazi navedenim zarobljenicima tj. zajedno sa Hušidić Zlatkom te ističe da je bio iznenađen zbog čega je S. kao raniji pripadnik APZB bio tu kao zarobljenik odnosno bio je iznenađen zbog čega je S. prebjegao iz vojske NO APZB u vojsku V. Korpusa Armije BiH te da je on S. razgovarao a Zlatko Hušidić je razgovarao sa jednom osobom koja je stajala do S. Ističe da nije čuo o čemu su razgovarali Zlatko i ta osoba te da je u jednom momentu čuo da Hušidić Zlatka zove neka osoba jedan vojnik sa lijeve strane govoreći mu da tu ima neki njegov zemljak iz istog mjesta a on je napustio taj stroj i vratio se do H. G. tj. komandira čete a Hušidić Zlatko je otišao lijevo te je ponovo sa nekim razgovarao i on nije čuo o čemu se razgovaralo te ističe da se Hušidić Zlatko zadržao kod stroja zarobljenika negdje 2-3 minute te da je kasnije isti došao do G. te je G. rečeno da treba povući jedinicu i vratiti se u zonu 1.bataljona. Svjedok je potvrdio da je optuženi Hušidić Zlatko završio školu rezervnih oficira bivše JNA potvrdio da je i on završio školu rezervnih oficira bivše JNA. Na poseban upit predsjednika vijeća istakao je da G. kojeg su zatekli prilikom dolaska nije prilazio stroju zarobljenih boraca pripadnika Armije BiH, da su on i Hušidić Zlatko prilazili navedenom stroju kako je to već opisao a da su G. nakon toga dali usmenu naredbu da on više nije pretpočinjenu da se vrati na početne pozicije u 1.bataljon. Istakao je da prilikom prvog prilaska S. kod istog nije primijenio bilo kakve povrede u predjelu lica i slično.

U svom iskazu svjedok G. H. ističe da je on bio pripadnik NO APZB da je bio raspoređen u 1.brigadu 1.bataljona i to kao komandir 1.čete NO APZB a komandant bataljona bio je Hušidić Zlatko, ističe da je u martu mjesecu njegova jedinica tačnije četa sa kojom je on komandovao učestvovala u borbenim dejstvima prema pripadnicima V. Korpusa i to samo njegova četa iz 1.bataljona jer je njegova četa bila pretpočinjena 2.brigadi NO AP ZB a 2.brigada je bila ta koja je izvodila borbena dejstva prema pripadnicima V. Korpusa i tom prilikom bilo je jako puno zarobljenih

pripadnika V. Korpusa te svi zarobljeni pripadnici V. Korpusa predavani su 2. brigadi tačnije dovođeni su do mjesta T. gdje se nalazio IKM tj. istureno komandno mjesto 2. brigade a bez obzira i ukoliko bi njegova četa zarobila nekog pripadnika 5. Korpusa oni su njega dovođili do IKM 2. brigade i tu predavali nadležnim starješinama 2. brigade. U konkretnom slučaju ističe da on nije prilazio zarobljenicima koji su bili smješteni kod IKM 2. brigade niti zarobljenicima koji su se nalazili ispred kuće D. A. te da je on radio vezom obaviješten od strane Hušidić Zlatka da dođe na IKM 2. brigade da se tu njih dvojica nađu kako bi mu on referisao kakvo je stanje te je on došao skupa sa M. E., došli su automobilom te kada su došli do IKM zaustavili svoj automobil već je dolazio Hušidić Zlatko sa vozačem D. i sa njim je bio njegov zamjenik tj. zamjenik Hušidić Zlatka L. J. Hušidić Zlatko i L. J. su se uputili nakon što su zaustavili svoje vozilo u pravcu kuće gdje se nalazilo vojnika APZB i zarobljenih pripadnika V. Korpusa nisu njemu prilazili te su Hušidić Zlatko i L. J. zadržali se neke 2-3 minute kod zarobljenih pripadnika V. Korpusa i sa njima nešto razgovarali a on ne zna šta su razgovarali i o čemu i on je bio udaljen nekih 10-15 metara od njih, on je vidio ali nije čuo o čemu su razgovarali, vidio je da je Hušidić Zlatko bio u uniformi, da je od naoružanja imao pištolj te u jednom momentu zaokrenula su se obadva prema njemu tako što je Zlatko otišao na lijevu stranu a L. je došao do njega te je L. odmah pozvao Zlatka da dođe do njega d a ovo riješe te se Zlatko vratio do njega i tu su stajali nekih 10 minuta razgovarali kakvo je stanje, kako su protekla borbena dejstva te mu je rečeno da bi on prije noći trebao povući jedinicu nazad u bataljon a potom su otišli prema glavnoj cesti i tu su se razišli. Svjedok je istakao da on ne poznaje Č. Đ., da ne poznaje ni S. F., da nije poznavao ni P. E. a svjedok je potvrdio da se Hušidić Zlatko sa njim pozdravio stiskom ruke da mu je pružio lijevu ruku da su jedan drugom stisnuli ruku da je on njemu čvrsto stisnuo ruku onako muški a da je desna ruka Hušidić Zlatka bila povrijeđena i da je imao fiksator.

U konkretnom slučaju sud cijeni iskaze navedenih svjedoka pojedinačno i u njihovoj međusobnoj povezanosti. Iskazi svjedoka u pogledu dolaska Hušidić Zlatka na mjesto događaja u pogledu njegovog prilaska zarobljenoj grupi vojnika, u pogledu njegove komunikacije sa jednim od zarobljenika a zatim odlaska na lijevu stranu po pozivu nekog od vojnika APZB zadržavanje pred strojem 2-3 minute, zatim povrata do G. H., kraćeg razgovora sa G. H., davanjem uputa G. H. apsolutno su identični istovjetni u svemu u svakom detalju, svakoj sitnici. Sud zaključuje da su navedeni iskazi unaprijed dogovoreni u pogledu upravo spornih činjenica. Sud zaključuje da nikada apsolutno nikada na referisanje unutar brigade ne idu zajedno komandant bataljona i njegov zamjenik stoga iskaz optuženog dat u svojstvu svjedoka i iskaz L. J. u dijelu da su oni išli u brigadu na referisanje a potom da su odlučili nastaviti kretanje prema IKM 2. brigade a prethodno sredstvima veze zvali G. H. da i on dođe kako bi H. dali upute da nije više predpočinjen sa svojom četom ovaj sud ne prihvata. Optuženi i njegov zamjenik L. J. nisu bili ni na kakvom referisanju u brigadi u 1. brigadi u pogledu samog borbenog djelovanja pošto 1. brigada nije učestvovala u bilo kakvom izvođenju borbenih dejstava osim 1. čete 1. bataljona ali je ta četa bila predpočinjena naredbama pretpostavljenih kao što su komandant brigade ili načelnik štaba. O predpočinjavanju 1. čete 1. bataljona Hušidić Zlatko kao komandant bataljona i L. J. kao zamjenik komandanta bataljona nemaju bilo kakve nadležnosti. O prestanku predpočinjavanja povratu čete u 2. zonu odgovornosti Hušidić Zlatko i njegov zamjenik L. J. nemaju apsolutno nikakve nadležnosti to mogu da urade samo komandanti brigada i to se mora učiniti u pismenoj formi. Toga nije bilo. Ovaj sud ne prihvata da su Hušidić Zlatko i L. J. bili na referisanju jer nikad ni u jednoj vojsci ne

idu na referisanje zajedno komandant bataljona i njegov zamjenik jedan uvijek ostaje u komandi ili na IKM dok drugi ide na referisanje i ovaj sud ne prihvata da su optuženi Hušidić Zlatko i njegov zamjenik L. J. uputili se prema komandi IKM 2. brigade svojim vozilom u isključivoj namjeri da se tu nađu sa G. H. i dam u prenesu usmenu naredbu da on nije više prdtpočinjen tj. četa sa kojom on komanduje. Ovaj sud zaključuje da su upravo znajući da se tu nalaze zarobljenici V. Korpusa a među tim zarobljenicima da se nalaze i određeni pripadnici koji su ranije bili pripadnici NO APZB optuženi došli do IKM 2. brigade takve informacije im je mogao dati G. H. sa kojim su oni u vezi bežičnim sredstvima motorolom ili slično te upravo način dolaska optuženog i njegovog zamjenika kada dolaze na lice mjesta i tu zatiču G. H. međutim oni istom ne prilaze da bi mu dali upute i zadatke koje su navodno dobili od komande brigade već odmah žurno pri izlasku iz automobila prilaze zarobljenim pripadnicima V. Korpusa i odmah optuženi Hušidić Zlatko povišenim tonom obraća se zarobljenom pripadniku V. Korpusa a ranijem pripadniku vojske NO APZB tačnije interventnog voda Golubovi sa kojim je Hušidić Zlatko komandovao Ć. Đ. i nakon toga slijede događaji koje će ovaj sud detaljnije obrazložiti. Zaključak ovog suda je cijeneći pojedinačno iskaz optuženog Hušidić Zlatka dat u svojstvu svjedoka, cijeneći iskaz svjedoka L. J. i cijeneći pojedinačno cijeneći iskaz svjedoka G. H. pojedinačno, cijeneći u međusobnoj povezanosti Hušidić Zlatko nije došao pred IKM kako bi davao bilo kakve naredbe i upute G. H. nego upravo po saznanju da ima pripadnika V. Korpusa zarobljenih koji su ranije bili pripadnici NO APZB i koji su bili u njegovoj jedinici da sa istima na neki način verbalno i fizički se razračuna.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 14.12.2015.godine svjedok oštećeni Ć. Đ. je istakao da je on kao mlad vojnik u 12-tom mjesecu 1992.godine bio na vojnoj obuci u mjestu G. K. pošto je rođen 1972.godine te sa 20 godina je morao proći vojnu obuku odnosno vojsku a navedeni centar u G. K. bio je nastavno regrutni centar pri V. Korpusu Armije BiH te po odsluženju vojnog roka da nije išao u jedinicu pošto je bio bolestan međutim nakon što je proglašena AP ZB on je pokušavao izbjeći mobilisanje u Vojsku Fikreta Abdića odnosno Vojsku NO APZB i nije mu uspjelo nego je negdje u 7-om mjesecu 1994.godine ipak bio mobilisan u jedinicu zv. „Golubovi“ a komandir te jedinice bio je upravo optuženi Hušidić Zlatko zv. Šolaja. Svjedok ističe da njegovi roditelji su bili simpatizeri i pristalice V. Korpusa Armije BiH međutim da je on mobilisan u tu jedinicu iz razloga što u konkretnom slučaju je tu bilo i njegovih prijatelja koji su ga na neki način i štitili u navedenoj jedinici a svjedok ističe da komandira te jedinice zv. „Golubovi Hušidić Zlatka zv. Šolaja je lično poznao još od prije rata živjeli su u istoj zgradi pošto je Hušidić Zlatko živio kod svog brata te su se susrećali pošto su živjeli u istoj zgradi i lično su se poznavali. Svjedok dalje ističe da je on kao pripadnik vojne jedinice „Golubovi “ pri NO APZB u međusobnim borbama sa pripadnicima V. Korpusa zarobljen u mjestu P. od pripadnika V. Korpusa te nakon tog zarobljavanja on je odlučio da pristupi jedinicama V. Korpusa, u prvi mah pristupio je 502.bihačkoj brigadi a kasnije kada je formirana i 506.brigada i to od pripadnika koji gravitiraju područje Velike Kladuše ili slično on je pristupio 506.brigadi Armije BiH u sastavu V. Korpusa. Svjedok ističe da je on kao pripadnik 506.brigade V. Korpusa Armije BiH u martu mjesecu 1995.godine bio zarobljen i to od pripadnika NO APZB prilikom borbi između pripadnika V. Korpusa i pripadnika NO APZB a u konkretnom slučaju da je zarobljen u mjestu P. te da je tu zarobljeno više pripadnika V. Korpusa te da je nakon toga prebačen u mjestu T.. Svjedok potvrđuje u svom iskazu da je sa drugim zarobljenicima smješten u neke podrumske prostorije odnosno prostorije garaže od jedne kuće da su zarobljenici odvođeni u druge prostorije gdje su ispitivani koja prostorija odnosno kuća gdje su ispitivani je

bila udaljena nekih 500 metara da su se stražari prema njima ponašali bahato, da su im skidali dijelove uniformi, pogotovo čizme i slično, u jednom dijelu iskaza na upit predsjednika vijeća potvrđuje da je optuženi kada ga je tukao na nogama imao čizme a na upit šta je on imao na nogama tj. oštećeni Č. Đ. on ističe da je on tada bio u čarapama pošto u međuvremenu neko od vojnika mu je skinuo čizme. Svjedok potvrđuje da su se oni nalazili ispred same kuće i u dijelovima poslovnog prostora te kuće kada je došao optuženi Hušidić Zlatan zv. Šolaja i svjedok potvrđuje da je on njega pozivao po imenu te da se on malo povlačio kako ga eventualno ne bi vidio međutim Zlatan Šolaja je govorio „đe Đ.“ i tom prilikom mu psovao majku, izveo ga ispred stroja i tom prilikom ga počeo tući a oni su bili na neki način postrojeni tu ispred vrata tog poslovnog prostora a na neki način ispred tog stroja je povučen i S. F. Svjedok ističe da je optuženi odmah njega počeo tući rukama da je on krajem oka vidio da je optuženog uhvatio neki bijes, vidio je da je optuženi jednu ruku imao zamotanu, onda je u tom bijesu, vici i galami rekao povrijedi zbog tebe ruku pa je uzeo pušku od jednog od stražara koji su tu bili i počeo tom puškom da udara po njemu i tom prilikom mu je razbio arkadu vilicu, udarao ga je po rebrima zatim da je on pao a kada je pao da je optuženi nastavio ga tući sa puškom u ruci i nogama na kojima je imao vojničke čizme i to po svim dijelovima tijela. Kada je optuženi „iščeifio“ (što bi u prevodu na bosanski jezik značilo izživititi se, nasladiti se, zadovoljiti se i slično) onda je njemu rečeno ustaj obriši se snijegom i ulazi unutra u tu garažu. Svjedok ističe da je on primijetio da optuženi pored njega tuče i S. F. Svjedok je istakao a je tu bilo još pripadnika V. Korpusa koje je on poznavao T. M., Ž. F. i drugi koji su njemu pomagali te je istakao da je u konkretnom slučaju zbog povreda lica, nosa i zuba vrlo teško jeo i komunicirao prednji zubi su mu bili potpuno rasklimani, kasnije su ispali i on je morao nakon što se rat završio da stavlja nove zube. Svjedok je istakao da je od svih udaraca straha i boli izvršio malu i veliku nuždu u momentu dok je ležao na zemlji i dok ga je optuženi tukao. Ističe da nakon što je rat završio da je on kritični događaj prijavio policiji i nakon što je kritični događaj prijavio policiji zna da je dolazio optuženi Hušidić Zlatko koji živi u A. sa istim se sretao u kafiću A. međutim, da su njegovi prijatelji R. E. zv. M. Č. A. i dr. inzistirali da se on sastane sa Hušidić Zlatkom te da to pokušaju na neki način riješiti mirnim putem on je pristao da se sastane sa Hušidić Zlatkom i prilikom tog susreta u kafiću A. on je Zlatku rekao da ukoliko želi da on povuče prijavu da treba Zlatko da mu da 50.000,00 KM ali je on znao da mu ovaj neće dati bilo kakav novac pa je to samo tako rekao te je Zlatko rekao da on taj novac nema onda je on njemu rekao pa daj 20.000 Eura ja ću povući prijavu a također je znao da to Zlatko neće dati a ovaj je rekao da ni taj novac nema i neće da da i on je na tome završio razgovor poslije nisu kontaktirali. Svjedok je u više navrata na pitanje kako tužioca tako predsjednika vijeća a i odbrane istakao da je njega optuženi tukao „u huji“ (a huja na ovim prostorima je riječ za bijes za stanje osobe koja je jako ljuta i postupa u velikoj ljutnji) te svjedok je potvrdio da je optuženi postupajući tako u toj huji njega udarao rukom pa čak i onom rukom koja je bila zamotana te da je tad psovao i vikao zbog tebe povrijedi ruku potom da je uzeo pušku od jednog od stražara i nastavio ga tući navedenom puškom a svjedok je potvrdio kako na upit tužioca, tako predsjednika vijeća a i branioca je on u konkretnom slučaju imao jak strah morao je imati oborenu glavu ka zemlji dok se nalazio tu izdvojen ispred samog stroja a da se optuženi nad njim izživljavao a nakon što je pao da je optuženi ga nastavio udarati puškom odnosno kundakom puške i nogama na kojima je imao vojničke čizme.

U svom iskazu na glavnom pretresu od 14.12.2015.godine S. F. je istakao da je on 1992.godine došao iz Nj. gdje je boravio, da ga je zadesio rat u BiH, da je bio

mobilisan u jedinicu TO u svom mjestu T., da je bio pripadnik 506.brigade V. Korpusa Armije BiH, da je u mjesecu martu 1995.godine učestvovao u borbama na području V. K. i to na strani V. Korpusa, da je bio zarobljen od strane pripadnika NO APZB i to u mjestu P. u martu mjesecu 1995.godine tačnije 18.marta da je tom prilikom sa njim bio zarobljen koliko se on sjeća, Ć. Ć., P. E., zarobljena je jedna osoba po imenu M. ne sjeća se prezimena te da su sprovedeni do mjesta T. smješteni u neku garažu jedne kuće ispod same džamije te u jednom mjesecu su ih izveli vani, bilo ih je možda blizo 40, dolazile su određene osobe te su ih tukle, u jednom momentu on je stajao pored Ć. Đ. a sa desne strane bio je taj M. po nadimku J. te ističe da je on osjetio jedan jak udarac u predjelu glave, navodi da ne zna koga je udario ali da je čuo da je to bio Hušidić Zlatko zv. Šolaja i kada je on osjetio udarac i pao vidio je Hušidić Zlatka zv. Šolaja ispred sebe i tu je ispred njega bilo još njih par a okolo njih bilo je možda 20-tak boraca pripadnika NO, u svom iskazu je istakao da je on Hušidić Zlatka znao prije rata pošto je isti bio konobar, ističe da tad kad je zadobio udarac i pao da je tad vidio Hušidić Zlatka i to kratko i to na način da su oni bili postrojani ispred garaže gdje je bilo i pripadnika policije APZB, vidio je kada Hušidić Zlatko njima prilazi te je obraćao se Ć. Đ. povišenim tonom govorio mu je da je on njemu tj. Hušidić Zlatko spašavao familiju a da je Ć. pobjegao u V. Korpus s tim da on nije znao da je Ć. ranije bio pripadnik APZB, ističe da je osjetio udarac pozada, ističe da je tu pored Hušidić Zlatka bio i L. J. odmah ispred njega isto pripadnik NO APZB. Svjedok potvrđuje da je primijetio da je optuženi Hušidić Zlatko na jednoj ruci imao fiksator tj. bio je ranjen u jednu ruku ali se ne može sjetiti da li se radi o lijevoj ili desnoj ruci te u momentu dok je Hušidić Zlatko prišao sa Đ. da je njemu se obraćao L. J. te se sjeća da je on zadobio udarac od kojeg je pao sa nečim tvrdim i to da ga je to pogodilo u predjelu brade te da je on pao dole od tog udarca i onda nije vidio koje više njega i koga tuče s tim da je preko njega pao i Ć. Đ. Ističe da je on tada pokrio glavu rukama te da je najviše udaraca zadobio u predjelu kičme i u predjelu rebara. Ne zna da li je osjećao udarce šake ili su to bili udarci naneseni nogom, nakon izvjesnog vremena kada su ti udarci prestali prisutna policija APZB natjerala ih je da se snijegom obrišu i uvela ih je u garažu. U 11:25 sati prekinut je glavni pretres prilikom davanja iskaza navedenog svjedoka zbog bolesti sudije člana vijeća kojem je naglo pozlilo te je odlučeno da će se pretres nastaviti 11.01.2016.godine na kojem će se nastaviti iznošenje iskaza svjedoka S. a potom svjedoka P. E.

Na nastavku glavnog pretresa dana 11.01.2016.godine svjedok S. je ponovio da je u konkretnom slučaju ispred sebe vidio optuženog Hušidić Zlatka zv. Šolaja s tim da je isti glasno vikao i obraćao se Ć. Đ. a da je potom osjetio jak udarac u bradu od kog udarca je pao, zatim je zadobio nekoliko udaraca dok je bio na zemlji ali ne zna od koga jer je pokrio glavu rukama, lice mu je bilo okrenuto ka zemlji, zatim da je osjetio da je na njega pala još jedna osoba kasnije kad je tuča prestala utvrdio je da je to Ć. Đ. i da je dobijao dosta udaraca dok je ležao na zemlji. Svjedok je potvrdio da ima određene razlike u iskazima koje je dao pred policijom i u tužilaštvu međutim, da je upravo događaj bio ovako kako ga je on opisivao na glavnom pretresu. Svjedok ističe da u konkretnom slučaju ne samo kod njega i kod drugih zarobljenih osoba vladao je veliki strah za vlastiti život, da oni nisu smjeli ravno gledati da su morali oboriti pogled i glavu, da u toj velikoj gužvi, galami, vici nije mogao najbolje zapaziti i evidentirati određene stvari i zbog toga je zapisnik kod policije i zapisnik kod tužilaštva donekle različit u odnosu na iskazivanje na glavnom pretresu gdje svjedok može tačno bez nekih opterećenja govoriti a tok postupka se u potpunosti tonski snima.

U svom iskazu na glavnom pretresu do 11.01.2016.godine svjedok P. E. potvrdio je da je on u konkretnom slučaju početkom agresije na BH dobrovoljno se prijavio u teritorijalnu odbranu potom je otišao na odsluženje vojnog roka u mjesto K. općina C. te da je bio pripadnik V. Korpusa Armije BiH te kao takav kao pripadnik V. Korpusa zarobljen je 18.marta 1995.godine u mjestu P. a zarobljen je od strane pripadnika NO AZPB i tu je bilo zarobljen veći broj pripadnika V. Korpusa Armije BiH među ostalima S. V., S. N. i još neki pripadnici V. Korpusa , sjeća se da je tu ubijen S. R. nakon zarobljavanja, da je istog ubio O. M. pripadnik NO te da je kod zarobljenih pripadnika V. Korpusa bio veliki strah, kod njega konkretno također je bio veliki strah zato što su mu pripadnici NO govorili ako mu u ležištu puške bude falilo metaka toliko metaka koliko fali u ležištu da će oni ispaliti u njega te samo ga je sreća spasila da ga nisu ubili prilikom zarobljavanja. Svjedok potvrđuje da je kritičnog dana nakon što izvedeni iz kuće odnosno garaže D. A. tu bio veći broj zarobljenih pripadnika Armije BH, da je primijetio Č. Đ. kojeg od ranije zna , da je stajao u redu da je vidio i S. F. za kojeg je kasnije saznao kako mu ime, da je primijetio da ispred njih stoji jedan vojnik koji je vikao i galamio na Č. Đ. a radi se o vojniku pripadniku NO AP, zatim da je čuo da je taj vojnik Č. Đ. govorio kod mene si nosio gitaru a sad si uzeo pušku, da je vidio da je taj vojnik od nekog drugog vojnika uzeo pušku u ruku, da je čuo kao neki tupi udarac ali nije smio gledati bojeći se da će i on dobiti batine s tim da je ipak vidio da taj vojnik u jednoj ruci drži pušku a da mu je druga ruka bila zamotana. Potvrdio je da je vidio da je taj vojnik za kojega je kasnije saznao da se zove Hušidić Zlatko udarao Č. Đ. sa puškom koju je držao u ruci a da li je udarao S. to nije mogao potvrditi te je svjedok potvrdio da je taj isti vojnik koji je udarao Č. Đ. za kojeg je kasnije saznao da se zove Hušidić Zlatko prišao njemu te udario ga puškom po leđima i glavi a to tako pošto su oni svi morali imati sagnutu glavu i gledati u zemlju kao zarobljenici a ruke su morali držati na leđima a zatim je taj isti vojnik koji ga je udario po glavi i leđima puškom prošao iza njega i rekao ako paneš kad te udarim gotov si i udario ga puškom preko leđa međutim on je uspio ostati na nogama te je tad taj vojnik prestao sa udaranjem samo mu je naredio da skine hlače od uniforme i da ih preda pošto su svi zarobljeni morali skinuti uniformu dati je pripadnicima NO APZB , skinuti čizme i slično i ostajali su praktički u donjem vešu bosu ili u čarapama. Svjedok je istakao da je apsolutno siguran da je vojnik koji je tukao Č. Đ. njega udario dva puta puškom i to u predjelu leđa i glave. Svjedok potvrđuje da je nakon što su ponovo ušli u garažu da je vidio Č. Đ. i vidio je da je Č. Đ. imao vidne ozljede, bio mu je razbijen i krvav nos faktički bila mu je razbijena faca. Karakterističan je dio iskaza navedenog svjedoka kada je tužilac pitao istog da li je on pokušao uzvratiti navedena ta dva udarca tom vojniku svjedok je istakao da nije a na pitanje zašto nije svjedok je istakao da je on samo gledao da sačuva živu glavu, a je ranije vidio kako su ubijali zarobljene pripadnike V. Korpusa, da je pokušavao da ostane na nogama da ne bi pao i bojao se za vlastiti život i mislio je da će ga ubiti.

Na istom glavnom pretresu svjedok H. E. istakao je da je on bio pripadnik Armije RBiH od samog početka tj. od 1992.godine, da je 1995.godine bio pripadnik jedne od brigada iz V.K. u sastavu V. Korpusa Armije BH te da je kao pripadnik V. Korpusa bio zarobljen 18.marta 1995.godine a zarobljen je na rejonu P. tačnije na nekom brdu kojeg su zvali G. brdo iz čega je on u konkretnom slučaju su ih dovezli do neke kuće i garaže te je tu bilo dosta pripadnika pripadnika zarobljenih V. Korpusa između ostalih K. H., K. H., V., N. i drugi te u jednom momentu da su ih postrojili ispred navedene garaže te je došao optuženi Hušidić Zlatko i još jedan sa njim čovjek, potom su iz stroja izveli Č. Đ. Ističe da on Hušidić Zlatka poznaje od ranije da isti ima nadimak Šolaja, da se poznaju još dok su išli u osnovnu školu, da su služili bivšu JNA

u B. zajedno, da je Hušidić Zlatko u stroju pretukao Č. Đ. i S. F. a potom da je neko rekao evo ti ovdje i komšije te da je on prišao P. E. zatim ga udario puškom u predjelu glave i leđa od čega je ovaj posrnuo a potom mu je rekao „sad kad te udarim ako paneš ubiću te“ potom je ponovo udario E. u predjelu leđa E. je ostao na nogama. Ističe da su se oni u toj garaži zadržali se tri dana da je on u toj garaži vidio Č. Đ. da je isti imao ozljede i to u predjelu lica i svjedok potvrđuje vezano za Hušidić Zlatka da nije vidio da je tukao bilo koju drugu osobu osim ove tri osobe koje je naveo tj. Č. Đ., S. F. i P. E.

Na istom glavnom pretresu svjedok P. M. je istakao da je on kao pripadnik V. Korpusa Armije RBiH od samog početka tj. od 1992.godine i da nikad nije bio pripadnik NO APZB, da je bio 1995.godine zarobljen, da su ga prilikom zarobljavanja tukli, prilikom saslušavanja da su ga tukli te da je u konkretnom slučaju mu poznato da je bio zarobljen i Č. Đ. kojeg poznaje i od ranije da mu je bilo poznato da je između ostalih vojnika i Č. Đ. izveden iz garaže a on je tu ostao u garaži te nakon izvjesnog vremena kada je Č. Đ. vratio se u garažu da je bio sav krvav, da mu je bila faktički razbijena faca, ističe da on nije vidio koje tukao Č. Đ. ali kasnije kroz priču da mu je i sam Č. Đ. pričao a i drugi da je njega tukao tj. Č. Đ. Hušidić Zlatko zv. Šolaja koji je ranije bio komandir jedinica NO APZB u kojoj je bio Č. Đ. pa prebjegao poslije u V.Korpus.

Iz svega navedenog nesporno je kako za ovaj sud tako i za tužilaštvo, optuženog i odbranu da je u konkretnoj krivično pravnoj situaciji postojao i trajao sukob između vojnih snaga jedinica V. Korpusa Armije RBiH i Vojske Autonorne Pokrajine Zapadna Bosna potpomognute sa pripadnicima policije Republike Srbije, pripadnicima vojske SAO Krajine i slično i to iskazuju saslušani svjedoci, to iskazuje i optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka takva okolnost je nesporna, te se na stranici 5. ove presude detaljno obrazlaže u pogledu postojanja sukoba i njegove kvalifikacije.

Nesporno je također da su Č. Đ., S. F., P. E. i još mnogi drugi u kritično vrijeme bili ratni zarobljenici i to sud u obrazloženju svoje presude navodi a niti jedan od saslušanih svjedoka ne spore da su oni bili ratni zarobljenici, niti optuženi u svom iskazu datom u svojstvu svjedoka ne spori da su oni bili ratni zarobljenici, niti svjedoci odbrane to spore.

Nesporno je da je optuženi u inkriminirano vrijeme tj. dana 18.03.1995.godine bio pripadnik vojske Narodne odbrane APZB i to u svojstvu komandanta 1.bataljona 1. brigade NO APZB. To optuženi u svom iskazu ne spori niti to spori svjedok L. J. koji je bio njegov zamjenik niti ostali svjedoci predloženi od strane odbrane i od strane tužilaštva. Nesporno je da je optuženi kritičnog dana došao na lice mjesta gdje su bili zarobljeni pripadnici V. Korpusa među njima Č. Đ., S. F. i P. E. i to optuženi u svom iskazu ne spori i potvrđuju to i L. J. i G. H. i sud je prihvatio navedene iskaze i utvrdio da je optuženi iako njegov bataljon osim jedne pretpočinjene čete nije učestvovao u borbenim dejstvima došao do kuće gdje su bili zarobljeni pripadnici V. Korpusa , sud je dao detaljno obrazloženje zbog čega ne prihvata da je optuženi došao po potrebi da izda usmene naredbe komandiru čete koji je bio pretpočinjen 2. brigadi te nesporno je utvrđeno da je optuženi odmah po izlasku iz automobila prišao grupi zarobljenika koji su se nalazili ispred kuće tačnije garaže D. A. u mjestu T. općina V. K. a koja kuća je bila u blizini isturenog komandnog mjesta 2. brigade NO APZB i sa komandnim mjestom 1.brigade ili 1. bataljona nije imala ama baš nikakve veze.

Sporno pitanje posebno za optuženog i odbranu gdje optuženi kroz svoj iskaz ističe jeste da li je optuženi fizički nasrtao i fizički zlostavljao zarobljene pripadnike V. Korpusa koji su bili razoružani djelimično su im skinute već i uniforme koji su bili

postrojani ispred garaže odnosno kuće D. A., ispred kojih je bilo dosta pripadnika tj. vojnika NO APZB koji su bili naoružani, te optuženi koji prilazi navedenoj grupi nesporno je da je bio u uniformi, nesporno je da je imao naoružanje pištolj, sa njim prilazi i njegov zamjenik L. J. te u konkretnom slučaju sporno pitanje da li je optuženi primjenjivao silu na način da je udarao Č. Đ. na način da je udarao S. F. na način da je udario dva puta P. E.

Bitno obilježje bića krivičnog djela Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika predstavlja kršenje međunarodnog prava na način da se prema ratnim zarobljenicima vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, prisiljavanje na vršenje službe u oružanim snagama neprijatelja, ili lišavanje prava na pravno i nepristrasno suđenje, s tim da se navodi ko naredi da se prema ratnim zarobljenicima vrši naprijed navedeno ili ko izvrši neko od navedenih djela.

Ovaj sud detaljno je obrazložio dali je potrebno da postoji sukob ili ne i karakteristiku sukoba da bi se primijenilo međunarodno pravo i utvrdio je postojanje sukoba, utvrdio je postojanje ratnih zarobljenika, utvrdio je status optuženog kao visoko pozicioniranog oficira protivničke vojske (komandant bataljona), utvrdio je da optuženi je poznavao osnovna pravila međunarodnog prava naročito postupanje prema ratnim zarobljenicima, ovaj sud je utvrdio dali je optuženi iako ratni zarobljenici nisu bili pod njegovom ingerencijom niti u zoni odgovornosti djelovanja njegove brigade i njegovog bataljona dolazi do mjesta gdje su bili postrojani ratni zarobljenici jedan dio postrojani odnosno većinom smješteni u neuslovnim prostorijama u jednoj garaži a po njegovom dolasku isti su postrojani vani, te ovaj sud utvrđuje u potpunosti bez sumnje da optuženi prilazi ratnim zarobljenicima, da prvo verbalno zlostavlja zarobljenika Č. Đ., viče galami i psuje istom a zatim fizički istog udara, potom fizički udara i S. F. koji je stajao odmah do Č. Đ., potom dalje nastavlja dalje udarati Č. Đ. i S. F. iako su obadvojica pali na zemlju, potom prilazi zarobljeniku P. E. istog udara u predjelu glave s puškom koju ima u ruci a potom ga udara u predjelu leđa i glave govoreći mu ako padne od udarca da će ga ubiti sve to obavlja s velikom dozom ljutnje vike i galame a sud povezuje da su određeni pripadnici koji su zarobljeni prvenstveno Č. Đ. ranije bili pripadnici NO APZB, posebno Č. Đ. koji je bio u jedinici sa kojom je komandovao optuženi pa su nakon toga prebjegli u vojne postrojbe V. Korpusa i optuženi je doista prema istima posebno prema Č. Đ. bio izuzetno ljut.

Svjedoci potvrđuju da je optuženi imao povrijeđenu ruku što optuženi ne spori da je ista bila zamotana neki svjedoci potvrđuju da je imao langetu. Č. Đ. u svom iskazu detaljno opisuje kako mu je prišao optuženi šta mu je rekao i kako ga je počeo tući. S. F. u svom iskazu detaljno opisuje kako je prišao optuženi do Č. Đ. a i do njega, opsuje da su oni morali stajati sa rukama na leđima i oborenim pogledom ka zemlji, opisuje da je nakon što je optuženi vikao na Č. Đ. i psovao mu da je on osjetio jak udarac u bradu, prethodno je vidio da je optuženi od nekog od vojnika uzeo pušku, da je od tog udarca pao potom da je osjetio udarce u leđa, dali su bili od noge obuvane sa čizmom ili puškom to ne zna jer je njegovo lice bilo na zemlji, da je osjetio da je preko njega pao još jedan vojnik i da je vidio da je to Č. Đ., da im je kasnije naredeno i njemu i Č. Đ. da se obrišu sa snijegom i vrate u garažu. Č. Đ. detaljno opisuje prilazak optuženog, njegov verbalni nastup prema njemu, psovanje i slično, zatim udaranje kakao rukom tako puškom, udaranje dok je još stajao sve to u predjelu lica a zatim dok je kad je pao u predjelu drugih dijelova tijela i glave.

Oštećeni P. E. potvrđuje prilazak optuženog njemu, dok je stajao u tom istom redu i stroju, udarac optuženog s puškom jer ga je zakačio u predjelu glave i ramena

njegovo posrtanje, zatim ponovni udarac optuženog uz riječi „ako padneš od ovog udarca ubiću te“, te da je on uspio opstati na nogama i da je optuženi njega tad napustio i nije ga više tukao.

Većina saslušanih svjedoka znala je optuženog, neki su ga znali iz grada prije rata jer je radio kao konobar, neki su ga upoznali tokom rata jer je bio komandir elitne jedinice NO APZB koja se zvala Golubovi a potom komandant bataljona. Optuženi je imao karakterističan nadimak i svi su ga poznavali po nadimku „Šolaja“. Sud ovo zaključuje na osnovu iskaza svih saslušanih svjedoka koji su uglavnom tvrdili da dobro ili manje dobro poznaju optuženog Hušidić Zlatka zv. Šolaja i sva zapažanja svjedoka spram postupanja optuženog su za ovaj sud prihvatljiva iz razloga što se ne može pogriješiti u identitetu osobe koja postupa prema navedenim zarobljenicima.

Optuženi i odbrana prigovaraju iskazima svjedoka koji tvrde da je optuženi postupao na način da je tukao zarobljenike. Konkretno vezano za Ć. Đ. te prigovore povezuju sa načinom da su optuženi i Ć. Đ. nakon određenog protoka vremena se čak i družili 2008. ili 2009. godine po dolasku optuženog koji živi i radi u SAD , oni su znali družiti se u kafiću koji je čak jedno vrijeme Ć. Đ. i držao u zakupu i tu su znali piti kafu, tu su se družili i sa zajedničkim prijateljima te svjedok R. E. je potvrđivao ovu činjenicu da su se Hušidić Zlatko i Ć. Đ. družili te je potvrdio činjenicu da su u jednom momentu prestali se družiti, prestali razgovarati i on je kao zajednički prijatelj i Ć. Đ. i Hušidić Zlatka želi o da razjasni u čemu je problem i tad je utvrđeno da je Ć. Đ. prijavio Hušidić Zlatka da ga je ovaj tukao i maltretirao u ratu te da je on spreman povući prijavu ukoliko bi mu Hušidić Zlatko platio. Svjedok potvrđuje da su razgovarali na tu temu da je on uspio da njih sviju okupi, da je Ć. Đ. tražio 50.000 Eura kako bi povukao prijavu na što Hušidić Zlatko nije pristao a potom da je postupak kao postupak krenuo. Ć. Đ. ne spori da je bilo razgovora u pogledu novčanog obeštećenja, da je on bio spreman na neki način povući prijavu ako se novčano obešteti međutim da u konkretnom slučaju u potpunosti je tačno da je upravo Hušidić Zlatko taj koji je prema njemu vršio najveću silu i torturu prilikom zarobljavanja.

Svjedok L. J. u svom iskazu potvrđuje da je on bio cijelo vrijeme prisutan sa Hušidić Zlatkom od momenta referisanja u brigadi do momenta napuštanja mjesta događaja, da su on i Hušidić Zlatko išli do IKM 2. brigade isključivo kako bi svom komandiru G. dali naredbe da više nije prepočinjen, da su prilazili grupi zarobljenika, da su uglavnom razgovarali sa zarobljenicima to je trajalo nekih 4-5 minuta ali da nije bilo nikakve sile. Ovaj sud ne prihvata iskaz svjedoka L. J. iz razloga što se radi o svjedoku koji je bio zamjenik komandanta bataljona, koji je neposredno učestvovao u krivično pravnom događaju na način da je isti bio prisutan, odmah pored Hušidić Zlatka, mogao je vidjeti zato što je bio licem okrenut , isti je također bio u uniformi, bio je naoružan, te ovaj sud ne prihvata da su oni samo razgovarali sa zarobljenicima a također ne prihvata ni iskaz svjedoka G. u pogledu da su optuženi i L. samo razgovarali sa zarobljenicima i da on nije vidio da su oni nekoga udarali jer sa udaljenosti gdje je stajao mogao je to vidjeti s tim da svjedok G. potvrđuje da po izlasku iz automobila optuženi Hušidić i njegov zamjenik L. odmah prilaze grupi zarobljenika a da prethodno nisu prišli njemu, on potvrđuje da su oni njemu kasnije dali usmenu naredbu da nije više prepočinjen iz čega ovaj sud zaključuje da optuženi uopće nije ni došao po pitanju davanja nekakvih naredbi u pogledu predpočinjavanja o čemu je sud se izjašnjavao u ranijem navodima u obrazloženju nego upravo da je optuženi došao kako bi prema zarobljenicima naročito onima koji su ranije bili pripadnici APZB postupao na način kako je postupao.

Svjedok odbrane B. S. koji je rođen 1944.godine i koji je po zanimanju profesor fizičke kulture potvrdio je pred ovim sudom da je nekoliko dana nakon kritičnog događaja nakon što ga je zamolio njegov sin koji je prijatelj sa Ć. Đ. da ode posjetiti Ć. Đ. a također da je on poznavao Ć. Đ. pošto je bio njegov profesor u srednjoj školi te je on iskoristio na neki način svoj položaj u NO APZB, dobio je odgovarajuće dozvole i posjetio je Ć. Đ. u mjestu T. negdje tri dana nakon kritičnog događaja, sa njim je pričao, pitao ga da li mu nešto treba ovaj odgovarao da ne treba i dok su oni pričali bila su otvorena vrata i tu je stajao odmah jedan stražar tj. pripadnik NO APZB i svjedok potvrđuje da je Ć. Đ. imao povredu odnosno da mu se vidjela sasušena krv ispod nosa te da je imao i povredu usne i on je to pokazivao na glavnom pretresu tako što je pokazivao prstom u odnosu na gornju usnu. Svjedok je potvrdio da mu Ć. Đ. nije govorio o maltretiranju, da ga je neko maltretirao i slično, oni su kratko razgovarali. Svjedok potvrđuje da su se kasnije nakon završetka rata sretali u gradu, da je Ć. Đ. njega uvijek pozdravljao prvi kao starijeg, kao svog profesora ali mu nikad nije pričao o tome ko mu je nanosio povrede dok je bio u zarobljeništvu da li ga je neko tukao i gdje ga je tukao. Sud prihvata iskaz navedenog svjedoka, svjedok je doista i u sudnici djelovao ozbiljno staloženo, na sva pitanja je odgovarao kratko jasno jezgrovito i ostavio je dojam izuzetno poštene i karakterne osobe, kao starija osoba rođen 1944.godine i kao profesor fizičke kulture u srednjoj školi.

Svjedok L. M. je potvrdio da je on bio među zarobljenim pripadnicima V. Korpusa, da je u konkretnom slučaju i on doveden do navedene kuće u mjestu T., međutim da on od ranije nije poznavao Ć. Đ. te u jednom momentu dok su oni bili u garaži da je došlo do 6-7 pripadnika vojne policije APZB te su njih 15-20 izveli ispred garaže, ističe da je do njega bio S. F. kojega on nije poznavao kasnije je čuo da se radi o S. F., da je primijetio da se auto zaustavlja da iz auta izlaze Hušidić Zlatan i L. J., Hušidić Zlatana neko je poznavao po nadimku Šolaja a neko po nadimku golub zato što je jedno vrijeme bio komandir jedinice zv. Golubovi. Ističe da su oni prišli njihovoj grupi te da je Libić razgovarao sa Ć. Đ. a dok je Hušidić Zlatko zv. Šolaja ili Golub razgovarao sa S. F., ističe da je onda neko pozvao Zlatka prema naprijed odnosno prema začelju kolone govoreći da tu ima neki njegov zemljak, da je nakon toga počela neka tuča i udaranje, da je i on zadobio nekoliko udaraca, da ne zna ko ih je tukao jer su ih tukli s leđa, zna da je S. pao ne zna da li je Ć. Đ. pao. Ovakav iskaz sud ne može prihvatiti i ne prihvata iz razloga što je kontradiktoran iskazima svih ranije saslušanih svjedoka i Ć. Đ. i S. F. i Hušidić Zlatka i L. J. i sam Hušidić Zlatko u svom iskazu ističe da je on razgovarao sa Ć. Đ., sam S. ističe da je ispred njega bio i Hušidić pored Hušidića L. a da je Hušidić razgovarao sa Ć. Đ. a dovedeći posebno uvezu sa iskazom P. E. koji je decizan da ga je upravo Hušidić dva puta udario puškom što potvrđuju i drugi nepristrasni svjedoci sud ovakav iskaz ne može prihvatiti kao tačan.

Svjedok S. V. potvrđuje da je on kao pripadnik Armije V. Korpusa bio zarobljen od strane pripadnika NO APZB te potvrđuje da su oni bili kao zarobljenici smješteni u jednoj garaži gdje je bilo više zarobljenih osoba a to se sve dešavalo 18.03.1995.godine te ističe da on nije poznavao Ć. Đ., da nije poznavao S. F. a da je P. E. poznavao iz srednje škole iako je isti bio stariji od njega. Ističe da je kritičnog dana njih negdje oko 20 zarobljenika izvedeno iz garaže da su postrojani u jedan stroj da je on bio negdje pozada na začelju te dok su tu stajali da su pristigla dva automobila te iz jednog automobila da su u pravcu kolone krenula dvojica uniformisanih pripadnika NO APZB te na čelu kolone sa nekim od zarobljenika su pričali a i drugi vojnici su ih nešto pitali te je njega neki vojnik po imenu H. M. pitao odakle je da je on rekao da je iz mjesta P. a da se taj vojnik obratio Hušidić Zlatku zv.

Šolaja sa riječima „Šolaja evo tvog komšije“. Ističe da on nije primijetio da se nešto čudno dešava na čelu kolone nakon toga njemu prilazi taj vojnik po nadimku Šolaja te ga pita za ime majke ime oca pita ga za njegovog brata a njegov brat je bio također pripadnik Armije BH i to u jedinicama u B. Svjedok dalje ističe da je na tom mjestu gdje su se oni nalazili da je tu bila neka komanda da je tu bilo dosta vojnika da je tu bilo nekih ranjenika, civila da su oni kao ratni zarobljenici morali da skinu svoju uniformu i svjedok ističe da u konkretnom slučaju u cijeloj toj situaciji da se on jako bojao, bojao se iz razloga kada je prilazio mu ovaj Hušidić da će on prema njemu kao zarobljeniku postupati loše pa čak se bojao i za svoj život iz razloga što su on i njegov brat bili pripadnici V. Korpusa bili su protiv autonomije te on je cijelo vrijeme držao ruke na leđima i gledao u zemlju nije obraćao pažnju šta se dešava i nije želio da na sebe skrene bilo kakvu pažnju bojeći se za vlastiti život.

Sud prihvata iskaz svjedoka S. V., prihvata da optuženi prema njemu nije postupao na način da ga je udarao, prihvata da na mjestu gdje se nalazio u toj velikoj gužvi te zbog straha kako je i sam rekao gledajući u zemlju nije vidio šta se dešava na čelu kolone, nije poznavao ni Ć. Đ. ni S. F. i nije vidio postupanje optuženog u odnosu na njih što zbog mjesta gdje se nalazio što zbog straha i gledanja u zemlju.

Svjedok K. H. ističe da je on u konkretnom slučaju bio pripadnik ARBiH da je u trećem mjesecu tačnije 18.03.1995.godine zarobljen, da je poznavao S. V., da nije poznavao Ć. Đ., da nije poznavao S.F. te da je poznavao optuženog Hušidić Zlatka, ističe da se nalazio u stroju zarobljenih osoba ispred kuće i garaže neke i da je tu bilo negdje oko 20-tak ljudi, da je vidio kada je iz auta izišao Hušidić Zlatko, da je vidio da je Hušidić Zlatko imao zamotanu ruku, da je Hušidić Zlatko na sebi imao vojničko odijelo, da se odmah uputio na čelo kolone i tamo se nešto dešavalo, koliko dugo se to dešavalo i šta se dešavalo on to nije mogao znati odnosno sa tog mjesta nije mogao ni vidjeti a i bojao se za vlastitu sigurnost i imao je sagnutu glavu. Svjedok ističe da se optuženi na čelu zadržao nekih par sekundi, Sud ne može prihvatiti da se zadržao par sekundi prije nego što će doći do S. V. iz razloga što je V. također opisao da se optuženi zadržao nekih 5-6 minuta. Sve te razlike iskaza minute sekunde, udaljenost i slično sud prihvata sa nekakvom rezervom iz razloga što se radi o ratnim zarobljenicima koji su izvedeni iz prostorije, prije toga su maltretirani, morali su stajati pognute glave, gledati u zemlju, svi su očekivali da mogu da dobiju dobre batine, da mogu da budu ubijeni, neki ratni zarobljenici su čak i ubijeni prilikom dovođenja do tog mjesta i slično tako da svi ti iskazi a imajući u vidu i protok vremena od 20 godina na neki način su pomalo nesigurni i djelimično ih sud prihvata s rezervom stoga ni ovaj dio iskaza da je optuženi prišao čelu kolone i tu se zadržao par sekundi i odmah došao do S. V. ne možemo uzeti kao vjerodostojan. Svjedok dalje potvrđuje da je optuženi razgovarao sa S. V., da on nije S. V. maltretirao niti ga je udarao onda ga je neko pozvao od automobila tamo gdje je bilo parkirano, optuženi je napustio S. V. i otišao do automobila.

Sud prihvata iskaz navedenog svjedoka u dijelu u kojem on ističe kontakt S. V., optuženog, njihov razgovor, odlazak optuženog, jedini sporni detalj jeste zadržavanje optuženog kod samog čela kolone gdje je optuženi odmah prišao pri izlasku iz vozila. S. V. tvrdi da se optuženi tu zadržao 5-6 minuta dok svjedok K. tvrdi da se optuženi tu zadržao par sekundi. To vrijeme svjedocima može biti dugo ili kratko i u takvoj situaciji sud zaključuje da svjedoci ne mogu imati precizno poimanje o vremenu. Međutim, činjenica i okolnost koju potvrđuje S. V. i K. H. je nesporna u pogledu da je optuženi izišao iz auta i odmah se uputio ka čelu kolone.

Vezano za iskaz svjedoka G. H. isti je potvrdio da je on bio pripadnik Vojske NO APZB, da je bio raspoređen kao komandir 1.čete 1.bataljona 1. brigade NO

APZB, da mu je pretpostavljeni bio Hušidić Zlatko, da je on sa svojom četom učestvovao u borbama i to tako što je njegova četa pridružena naredbom komande drugoj brigadi APZB i on je bio predpočinjen komandi 2. brigade. Svjedok je potvrdio da se on sa Hušidić Zlatkom čuo motorolom i dogovorio da se nađu kod komande tj. IKM 2. brigade i on je došao svojim vozilom, došao je i Hušidić Zlatko i sa njim L. J. Odmah po izlasku iz vozila Hušidić Zlatko i L. J. su se uputili prema grupi zarobljenih pripadnika V. Korpusa. Svjedok potvrđuje da su se tu zadržali nekih 4-5 minuta, da on nije vidio da bi Hušidić ili L. nekoga tukao a nakon toga da su došli do njegovog vozila i tad mu je Hušidić prenio naredbu da on nije više pretpočinjen i da se vrati u svoj matični 1. bataljon. Ovaj sud ne prihvata iskaz navedenog svjedoka niti u dijelu u kojemu je došlo do izdavanja naredbi u pogledu predpočinjavanja i u dijelu dogovora putem sredstava veze između ovog svjedoka i optuženog oko dolaska niti prihvata dio iskaza u kojemu svjedok nije sa mjesta gdje se nalazio mogao vidjeti postupanje Hušidić Zlatka prema zarobljenim civilima. Sud je u obrazloženju na ranijim stranicama naveo zbog čega ne prihvata da se pretpočinjenje i povrat predpočinjenja vrši na način kako to tvrde optuženi i svjedok G. i to mora ići u pismenoj formi i upravo ovaj svjedok je Hušidić Zlatku javio da ima zarobljenih pripadnika V. Korpusa među kojima i njihovih ranijih boraca i zbog toga je Hušidić Zlatko i došao pred IKM 2. brigade gdje on apsolutno ne treba da bude i ne mora da bude jer nije u bilo kakvoj njegovoj nadležnosti i zbog toga je Hušidić Zlatko odmah prišao zarobljenicima i bio je ljut i vikao je što potvrđuju većina saslušanih svjedoka iako Hušidić Zlatko kao komandant 1. bataljona 1. brigade nema apsolutno nikakve veze sa zarobljenicima, oni nisu u nadležnosti 1. brigade, oni nisu u nadležnosti 1. bataljona na kraju krajeva formacijski komandant bataljona nikada i ne treba da pristupa zarobljenicima sve što je neophodno potrebno da se uradi treba da urade pomoćnici za bezbjednost, moral, pravne poslove, obavještajne poslove ili slično te da komandantu podnesu usmeni ili pismeni izvještaj najčešće pismeni ako se radi o većem broju zarobljenika kako komandantu bataljona tako komandantu brigade.

Cijeneci sve naprijed navedeno ovaj sud ne prihvata dio iskaza optuženog Hušidić Zlatka, zatim dio iskaza svjedoka L., dio iskaza svjedoka G. u tom pogledu da optuženi kada je prišao grupi zarobljenika prema istima nije upotrebljavao bilo kakvu fizičku silu niti je bilo koga udario niti pesnicom niti kundakom puške.

Za razliku od navedenog ovaj sud prihvata iskaze svjedoka posebno oštećenih koji iskazi su potkrijepljeni iskazima drugih svjedoka koji su vidjeli da je optuženi upravo nakon što je izišao iz automobila odmah žurno prišao postrojenoj grupi zarobljenika na čijem čelu je bio Č. Đ. verbalno a potom fizički udario i Č. Đ. i S. F. i iste više puta udarao i kad su isti pali nastavio ih udarati, udario je i P. E. upravo na način kako je to E. opisao i nema nikakvog razloga da P. E. drugačije govori a kada je razgovarao sa S. V. već se je bio malo i smirio potom su ga zvali i napustio je mjesto događaja. Sud cijeni da je optuženi postupao u određenoj dozi ljutnje i afekta posebno prema onim zarobljenicima koji su ranije bili pripadnici jedinica APZB a jedna od rečenica optuženog kada se obraća Č. Đ. psujući mu i govoreći mu „kod mene si u jedinici svirao gitaru (misleći dok je Č. Đ. bio pripadnik njegove jedinice NO APZB) a na drugoj strani nosiš pušku“ misleći dok je bio pripadnik V. Korpusa i kao takav zarobljen počeo mu psovati a potom ga i udarati.

Na osnovu svega naprijed izloženog ovaj sud je utvrdio izvan razumne sumnje da je optuženi kršenjem pravila međunarodnog prava u vrijeme oružanog sukoba između Armije BH – V. Korpus i Vojske Narodne odbrane Autonomne Pokrajine Zapadna Bosna kojoj su pomagale paravojne formacije iz Srbije i iz SAO Krajine ratne zarobljenike Č. Đ., S. F. i P. E. tukao šakom lijeve ruke a zatim kundakom

puške a prethodno im psovao te na taj način nečovječno postupao nanosio patnje i povrede tjelesnog integriteta i zdravlja navedenim zarobljenicima i na taj način počinio krivično djelo Ratni zločin protiv ratnih zarobljenika koje mu se stavlja na teret za koje krivično djelo je kao u izreci oglašen krivim.

Članom 16. ZKP ustanovljen je princip slobodne ocjene dokaza koji daje sudu pravo da ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica slobodno tj. u ocjeni postoji li ili ne postoji neka činjenica ovaj sud nije vezan niti ograničen posebnim formalnim dokaznim pravilima. Vrijednost dokaza pri tome nije unaprijed određena, ni kvalitativno ni kvantitativno, tako da je ovaj sud u smislu slobodne ocjene dokaza, savjesno ocijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i temeljem takve ocjene izvodi zaključak o tome jeli neka činjenica dokazana.

Pri tome sud se vodio logičkom i psihološkom ocjenom dokaza. Prilikom ocjene iskaza svjedoka koji su svjedočili pred sudom, ovaj sud je uzeo u obzir njihovo držanje, vladanje i karakter u mjeri u kojoj je to bilo moguće. Prema svim svjedocima sud je uzeo u obzir vjerovatnost, dosljednost i druge dokaze, te okolnosti samog izvršenja djela.

Pri tome je sud bio svjestan činjenice da kredibilitet svjedoka zavisi od njegovog poznavanja činjenica o kojima svjedoči, njegovog integriteta, iskrenosti i činjenice da su svjedoci obavezni da govore istinu u smislu zakletve koju su dali.

Nakon što je sud optuženog oglasio krivim za navedeno krivično djelo ovaj sud ga je osudio na kaznu zatvora kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Optuženom Hušidić Zlatku sud je izrekao kaznu zatvora u trajanju od dvije godine jer je uvjerenja da je kažnjavanje optuženog ovom vremenskom kaznom nužno radi kaznene pravne zaštite i da se ne može očekivati kako bi manja kazna dovoljno utjecala na optuženog.

Odlučujući o vrsti i mjeri kazne sud je cijenio sve okolnosti koje utiču na istu tako da je naročito cijenio stepen odgovornosti, pobude iz kojih je djelo počinjeno, jačinu ugrožavanja i povrede zaštićenog dobra kao i okolnosti pod kojima je djelo počinjeno ali to sve ne predstavlja osobito olakšavajuće okolnosti tako da je sud kaznu optuženom izrekao u okviru propisane kazne za navedeno krivično djelo.

Pri odlučivanju o vrsti i visini kazne sud je naročito cijenio činjenicu da je krivično djelo za koje je optuženi oglašen krivim počinjeno sa direktnim umišljajem, dakle, nesumnjivim znanjem optuženog o karakteru njegovih radnji i posljedica odnosno svjesno i sa htijenjem voljno dolaženjem namjesto gdje su bili zatočeni ratni zarobljenici žurnim prilaženjem istima iako tu kao komandant 1. bataljona 1. brigade nije imao apsolutno nikakvog posla, nikakvih nadležnosti, verbalno a potom fizički nasrtaj na zarobljene pripadnike V. Korpusa koji su bili apsolutno nemoćni, razoružani, dijelom skinute odjeće, bez obuće stajali na zemlji na kojoj je bio snijeg i slično.

Sud je od olakšavajućih okolnosti uzeo u obzir godine starosti optuženog u vrijeme izvršenja krivičnog djela, njegovo prethodno vladanje, njegovo vladanje poslije izvršenja krivičnog djela, činjenicu da je obiteljski čovjek te da se korektno ponašao tokom cijelog postupka.

Imajući u vidu sve okolnosti ovaj sud je utvrdio da je izrečena kazna zatvora u trajanju od dvije godine u skladu sa težinom počinjenog krivičnog djela, stepenu krivične odgovornosti, okolnostima pod kojima je djelo počinjeno, motivu optuženog za počinjenje djela i da će izrečena kazna ispuniti svrhu kažnjavanja u smislu posebne i opće prevencije.

Temeljem člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni Č. Đ., S. F. i P. E. sa imovinsko pravnim zahtjevom upućeni su da isti ostvaruju u parničnom postupku

pošto su se isti tokom postupka izjasnili da traže štetu ali da se ne mogu izjasniti o visini iste.

Na osnovu odredbe iz člana 202. stav 1. ZKP FBiH ovaj sud je optuženog obavezao na plaćanje troškova krivičnog postupka te nagrade i nužnih izdataka branioca s tim da će se o svemu donijeti zasebno rješenje po okončanju postupka pošto i u žalbenom postupku se proizvode troškovi u ovoj krivično pravnoj stvari.

Na osnovu svega naprijed istaknutog odlučeno je kao u izreci ove presude.

ZAPISNIČAR

Rahmanović Senida

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Kapić Reuf

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba Vrhovnom sudu FBiH Sarajevo u roku od 15 dana od dana prijema presude. Žalba se podnosi putem ovog suda.

Oštećeni žalbu mogu izjaviti zbog odluke suda o troškovima postupka i o imovinsko pravnom zahtjevu.